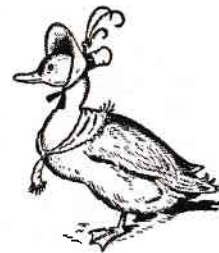

LBRIS

We know
books

DOAMNA
RATĂ MACARIA

de THORNTON BURGESS
Ilustrații de HARRISON CADY

Traducere și adaptare de Brad Florescu

ANACRONIC

I	PETRICĂ IEPURAȘ O ÎNTÂLNEȘTE PE DOAMNA RAȚĂ MACARIA	5
II	MACARIA NU ARE ÎNCREDERE ÎN NIMENI	10
III	MACARIA POVEȘTEȘTE DESPRE ȚINUTUL EI DE BAȘTINĂ	14
IV	MACARIA ÎȘI CONTINUĂ POVEȘTEA	18
V	ALTE NECAZURI ALE MACARIEI	23
VI	VIZITA PUȘTIULUI PE LA ZÂMBĂLTOACĂ	28
VII	DOAMNA MACARIA REVINE	31
VIII	MACARIA MĂNÂNCĂ BINE ȘI SE ODIHNEȘTE	35
IX	O VIZITĂ FOARTE MATINALĂ	39
X	CUM AU PLECAT SPRE NORD MACARIA ȘI DOMNUL RAȚĂ	43
XI	BLESTEMATELE PUȘTI UCIGĂTOARE	48
XII	CE S-A ÎNTÂMLAT MAI EXACT CU DOMNUL RAȚĂ	53
XIII	PETRICĂ ÎI POVEȘTEȘTE SOȚIEI	57
XIV	PLANUL LUI SAMI GAIȚĂ	61
XV	ÎN CĂUTAREA DOMNULUI RAȚĂ	65
XVI	SAMI VEDE CEVA VERDE	70
XVII	ÎN SFÂRȘIT, ÎN SFÂRȘIT, DOMNUL RAȚĂ E GĂSIT	75
XVIII	SAMI O TRIMITE PE DOAMNA RAȚĂ LA SMÂRCULEȚ	79
XIX	TONI BIZAM ARE O IDEE GENIALĂ	83
XX	CE ZILE FERICITE!	87

Thornton W. Burgess
The Adventures of Poor Mrs. Quack
Ilustrații Harrison Cady
Traducere și adaptare Brad Florescu
Redactor Cella-Maria Cujbă
Tehnoredactor Cristi-Alexandru Dragomir
Toate drepturile asupra acestei ediții aparțin Editurii Anacronic

Mulțumiri Thornton W. Burgess Museum pentru generozitate.
Mulțumiri Ruxandrei Fleșer pentru idee.

© Editura Anacronic, 2025, pentru prezenta ediție

Tiparul executat de XPROMPT

ISBN 978-630-95144-9-3

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BURGESS, THORNTON WALDO

Doamna Rață Macaria / de Thornton W. Burgess ; il. de Harrison Cady ;
trad. și adapt. de Brad Florescu. - Domnești : Anacronic, 2025
ISBN 978-630-95144-9-3

I. Cady, Harrison (il.)
II. Florescu, Brad (trad. ; adapt.)

821.111

I

PETRICĂ IEPURAȘ O ÎNTÂLNEȘTE PE DOAMNA RAȚĂ MACARIA

*Poa' să ningă, poa' să plouă,
Fă-ți o cunoștință nouă
Lucruri multe ai să-nveți
Să crești mare și isteț.*

O cunoștință nouă înseamnă cunoștințe noi, dacă-nțelegi ce vreau să zic. E imposibil să cunoști pe cineva nou și să nu înveți ceva de la el. Trebuie doar să fii atent. Fiecare persoană e diferită de celelalte și, cu cât cunoști mai multă lume, cu atât mai multe poți să înveți. Petrică știe asta și de aceea e mereu dornic să cunoască lume nouă.

În ziua aceea, tocmai îi lăsase pe sconcsul Jimi

Pfu și pe Bobi Raton în Pădurea Verde și se ducea la Zâmbăltoacă să vadă dacă s-a trezit Taica Oac.

Nici nu-i trecea prin cap că azi își va face o nouă cunoștință, deci ne putem imagina ce surprins fu când, imediat ce se apropie de Zâmbăltoacă, văzu o pasăre străină înotând pe luciul apei. Nu o știa personal, dar după înfățișare își dădu seama că trebuie să fie Doamna Rață Macaria, despre care auzise multe povești. Și, tot după înfățișare, Petrică socoti că această Doamnă Macaria se înrudea cu rațele din poiata Fermierului Bunea, care, ce-i drept, erau albe, mari și foarte proștițe, pe când Doamna Macaria era mai mică și mai zveltă, avea penaj maroniu și părea deșteaptă foc.

Petrică fu atât de surprins de apariția Macariei la Zâmbăltoacă, încât uită și de regulile politetii. Se zgâi la ea ca un netot, în timp ce alerga spre malul bălții.

– Socot, zise el, că dumneata trebuie să fi Doamna Rață Macaria, dar nu mă așteptam să te întâlnesc aici. Știam că locuiești la Râul Mare, unde eu n-am fost niciodată și nici nu plănuiesc să ajung prea curând, fiindcă e prea departe de Bătrânul meu Zmeuriș. Ești Doamna Macaria, așa-i?

– Așa-i, răspuse rața. Iar tu trebuie să fi Petrică Iepuraș. Am auzit multe despre tine.

În timp ce vorbea, Doamna Rață înota agitată de colo-colo.

– Sper că n-ai auzit decât lucruri bune, răspuse Petrică.

Macaria se opri o clipă din agitație și-i zâmbi din ochi lui Petrică:

– În general, da. Dar am auzit și că ești un pic cam prea curios din fire.

Petrică roși nițel, apoi izbucni în râs:

– Păi... asta-i foarte adevărat. Îmi place să aflu cât mai multe. Și cum aş putea afla dacă n-aș fi curios? Uite, și acum mă roade curiozitatea: ce te aduce pentru prima oară la Zâmbăltoacă? E ultimul loc din lume unde m-aș fi așteptat să te vad.

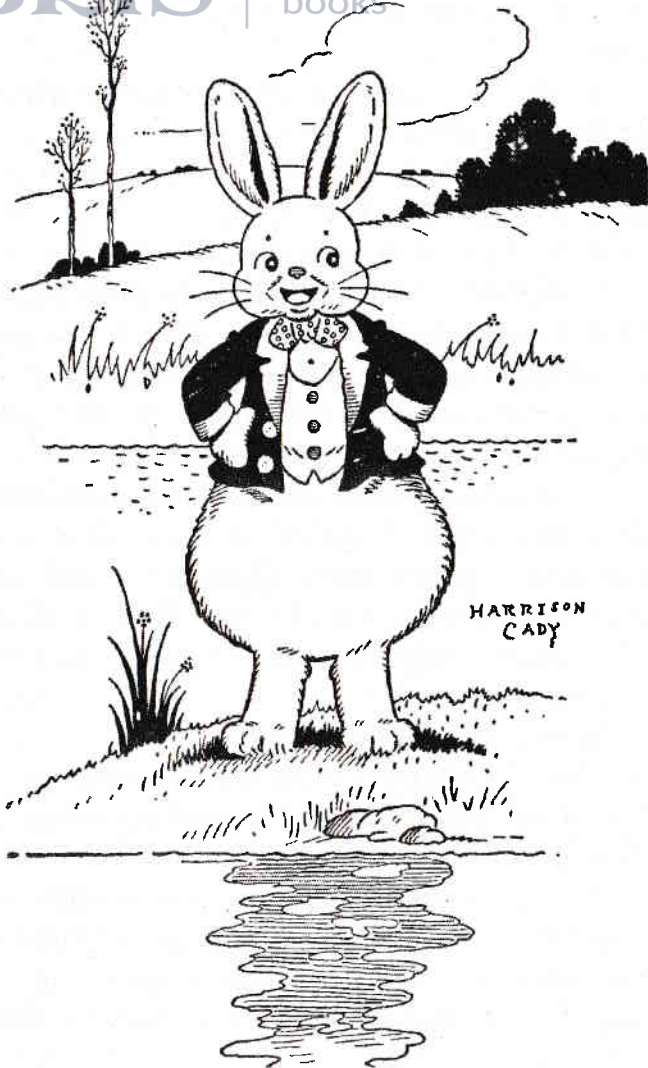
– Păi tocmai de asta sunt aici, răspuse Macaria. Am venit încoace pentru că am *nevoie* de un loc unde să nu se-aștepte nimeni să fiu. Ieri m-am întâlnit la Râul Mare cu Geo Vidruțu. El mi-a zis de balta asta. Și pentru că trebuia să mă duc undeva, am venit aici.

Petrică Iepuraș căscă ochii surprins:

– Vai, cum așa? Credeam că ești bine-mer-si la Râul Mare. Nu văd ce primejdie te-ar putea amenința acolo.

Dar nici nu-și termină bine Petrică vorba, că dinspre Râul Mare răsună o bubuitură înfundată. Doamna Rață tresări și își întinse aripile, gata s-o ia din loc. Dar se răzgândi imediat. Petrică o văzu că tremură.

– Ai auzit bubuitura aia? Îl întrebă Macaria

Petrică roși nițel, apoi izbucni în râs.

aproape în șoaptă.

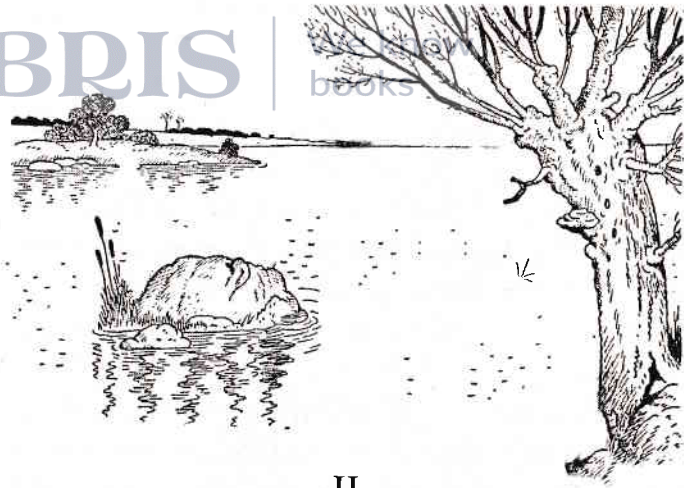
– Da, am auzit-o. Cineva a tras cu pușca, dar departe de aici, răspunse Petrică.

– La Râul Mare, mai exact, zise Macaria. De asta a trebuit să plec de-acolo. Vai, până și simplul sunet al împușcăturilor mă face să tremur! Îmi stă inima în loc când le aud. Oare chiar sunt în siguranță aici?

– Absolut, zise Toni Bizam, care asistase la discuție cocoșat pe Piatramare, ospătându-se cu scoici. Zâmbăltoaca e un loc absolut sigur dacă ești suficient de isteț cât să te ferești de alde Vulpe Roșculeț, Moș Coiot, Buhu Huhurezul sau Șoimul Coadăroșă.

– Nu de *ei* mă tem eu, izbucni Macaria, ci de acele ființe cu două picioare și puști ucigătoare! De oameni, adică. De ei mă tem.

Și începu iarăși să înoate de colo-colo, mai agitată ca înainte.

II

MACARIA NU ARE ÎNCREDERE ÎN NIMENI

Dacă te iei după Toni Bizam, nu există pe lume loc mai bun ca Zâmbăltoaca. La fel gândesc și Taica Oac, și Pică Țestosul. Vezi tu, ei au trăit toată viața aici și nu știu mai nimic despre Lumea Mare. Când Doamna Macaria le împărtăși teama ei că ființele cu două picioare și puști ucigătoare ar putea-o găsi la Zâmbăltoacă, Toni se repezi s-o liniștească:

– De când Puștiul Femierului Bunea a renunțat la pușcociul lui afurisit, nu se mai vânează pe-aici. A fost o vreme când Puștiul vâna și pune capcane – care-s chiar mai rele decât puștile – dar asta a fost demult. Între timp, i-a venit mintea la cap.

– Da' cine e Puștiul Bunea ăsta? întrebă Rață Macaria, teribil de neliniștită. Vreo ființă din aia cu două picioare?

– Exact, răspunse Petrică Iepuraș, care ascultase atent toată discuția. Dar e cel mai bun prieten al animalelor. E atât de bun cu noi, încât zici că e și el de-al nostru. Uite, de pildă, iarna trecută ne-a adus mâncare când muream de foame și a salvat-o pe Madam Cocoșmunteanu care se prinsese într-un laț, care-i un fel de capcană. N-o să-ți faci nimic, ba chiar o să te apere de rele, Doamnă Rață.

– N-aș avea încredere în puștiul ăsta al vostru nici să-mi spună cât e ceasul, declară Macaria. N-am încredere în *nicio* ființă cu două picioare. Zici că v-a hrănit astă-iarnă, dar ăsta nu e neapărat un semn bun. Voi știți ce fac oamenii?

– Ce fac? întrebară Petrică și Toni într-un glas.

– Presară hrană prin locurile pe unde știu că vom trece noi, rațele, și ne lasă să mâncăm acolo liniștite. Apoi, după ce ne obișnuim cu locul și venim iar să ne hrănim, ei ne pândesc din ascunzișuri și trag în noi cu puștile lor ucigătoare. Mulți prieteni de-ai mei au pierit așa. Mulți alții au fost grav răniți. Deci nu, dragii mei, n-am încredere în *nicio* ființă cu două picioare.

– Vai, ce grozăvie! strigă Petrică, vădit tulburat de poveste. Dar Puștiul Bunea n-ar face niciodată una ca asta. N-ai absolut niciun motiv să-l bănuiești.